

Se me kaj bojite

Najmanjši mišek, prav najmanjši, kar jih je bilo, se je nekega dne zelo razjezil, cepetal je z drobnimi nožicami in se penil, ker mu je nekdo izmaknil prelepo zlato rumeno koruzno zrno. Pa so se mu vsi smejali: »Kaj se boš repenčil, takle majhen mišek!«

Mišek se je še bolj raztogotil.

»Nihče se me ne boji, to je tisto!« je zavpil, pa ga je bilo komaj slišati. »Hočem, da bi se me kdo bal!«

Nihče se ga ni bal. Mišek je odšel v najtemnejši kot in razmišljal. Potem je izpod postelje privlekel žepni robec, ki ga je bila nekoč izgubila teta Pavla. Zavil se je vanj in se tekel pokazat drugim miškam. Plahutal je z robcem sem in tja in govoril: »Grrr vrrr, jaz sem strah! Se me kaj bojite?«

»Kakšen strah neki! Ti si mali mišek, kdo bi se te bal!« so se smejale miške.

Mišek se je razočaran umaknil. Potem je iztaknil krzneni muf tete Pavle, smuknil vanj in se odkotalil k miškam.

»Grrr vrrr, jaz sem mačka! Se me kaj bojite?«

Prvi hip so bile miške res malo osuple, potem pa so zavpile: »To je muf tete Pavle, notri pa naš mali mišek! Pridi ven, mišek, kdo bi se tebe bal!«

Mišek je osramočen pobegnil iz mufa in se zatekel v svoj kot, da ne bi več slišal, kako se mu posmehujejo.

Zdaj se je domislil še nečesa. Povaljal se je v lužici pod vodovodno pipo, nato pa smuknil na posteljo tete Pavle. Nagrizel je blazino, da se je iz nje začelo usipati perje. Zdaj se je povaljal v perju in postal nekako podoben ptiču. Stekel je k miškam. »Grrr vrrr, jaz sem jastreb, vse vas bom požrl. Se me kaj bojite?«

Miške so se smejale kot še nikoli.

»Naš mišek se je povaljal v perju! O, mišek, kdo bi se tebe bal!« In so se smejale in smejale.

»Ni res, jastreb sem,« je ugovarjal mišek, miške pa so ga očistile perja in ga pocukale za brke.

Zdaj so se zaslišali težki koraki. Miške so preplašeno prhnile vsaka v svojo luknjo, le osramočeni mišek se ni znašel. Potem je pomislil: »Saj je vseeno, kar naj me ubijejo. Tako ne morem več živeti.« In je vdano počakal na sredi sobe.

V sobo je prišla teta Pavla. In glej – teta Pavla je zavreščala na ves glas: »Miš! Na pomoč, miš je v sobi, na pomoč, na pomoč!«

Skočila je na stol, z njega na mizo in tam je trepetala in vpila na pomoč, dokler ni mišek čisto zmešan zbežal v svojo luknjo. Zdaj šele se je teta Pavla upala z mize.

Brž je zdrvela iz sobe.

Miške so ta prizor opazovale iz svojih lukenj. Zdaj so o malem mišku sodile čisto drugače.

»Ste videli? Na mizo je skočila od strahu pred miškom!«

»In kako je vpila!«

»In kako se je tresla!«

»Mišek le ni kar tako!«

Obstopile so miškovo luknjo in klicale: »Mišek, oprosti nam!«

»Pridi ven!«

»Ne bomo se več smejale!«

Mišek je pomolil gobček iz luknje.

»Živijo, mišek!« so zaklicale miške. »Bodi naš poglavar!«

»Tako je! Ti boš naš poglavar!« Mišek pa je rekel: »Nočem biti poglavar. Hočem nekaj drugega.«

»Kaj hočeš, kar povej!« so klicale miške.

»Hočem svoje koruzno zrno,« je počasi povedal mišek.

Miške so seveda vedele, kdo je ukradel zrno. In tat se je splazil do svoje luknje in prinesel iz nje ukradeno miškovo zrno, še čisto nedotaknjeno, položil ga je pred miška in tiho rekel: »Pa oprosti.«

»Že dobro,« je rekel mišek, smehljaje vzel zlato rumeno zrno in se umaknil z njim nazaj v luknjo.

Naloge:

V dvoje izberita prizor iz zgodbe, v katerem se malemu mišku posmehujejo, ga ne jemljejo resno ali ga pustijo samega. Zaigrajta kratek prizor, kot je opisan v besedilu. Tisti, ki je igral miška, naj poroča, kako se je počutil / kaj ga je zbolelo ... Še enkrat odigrajta prizor, a tokrat naj druga miška ravna prijazno (ne smeji se, posluša, pomaga).

V razredu se skupaj pogovorite:

- Kje se takšne situacije pojavljajo v vašem vsakdanjem življenju?
- Kaj lahko storite, če se nekdo komu posmehuje ali koga izključuje?

Odgovori na vprašanja:

- Zakaj je mali mišek na začetku tako jezen?
- Zakaj se mišek vedno preoblači?
- Kaj se zgodi, ko v sobo vstopi teta Pavla?
- Kako se miške na koncu opravičijo?

Skupaj oblikujte stavek:

„Če opazim, da se nekdo komu posmehuje, potem ...“

Ne pozabite:

Ni treba biti velik ali močan, da pokažeš pogum. Včasih je dovolj, da se ne smejiš in se zavzameš za druge.

Napiši besedilo, v katerem opišeš podobno situacijo iz svojega življenja, ko je bil nekdo izključen ali so se mu posmehovali. Navedi, kaj se je zgodilo, kako se je ta oseba verjetno počutila in kaj bi ji v tem trenutku pomagalo.